

1984

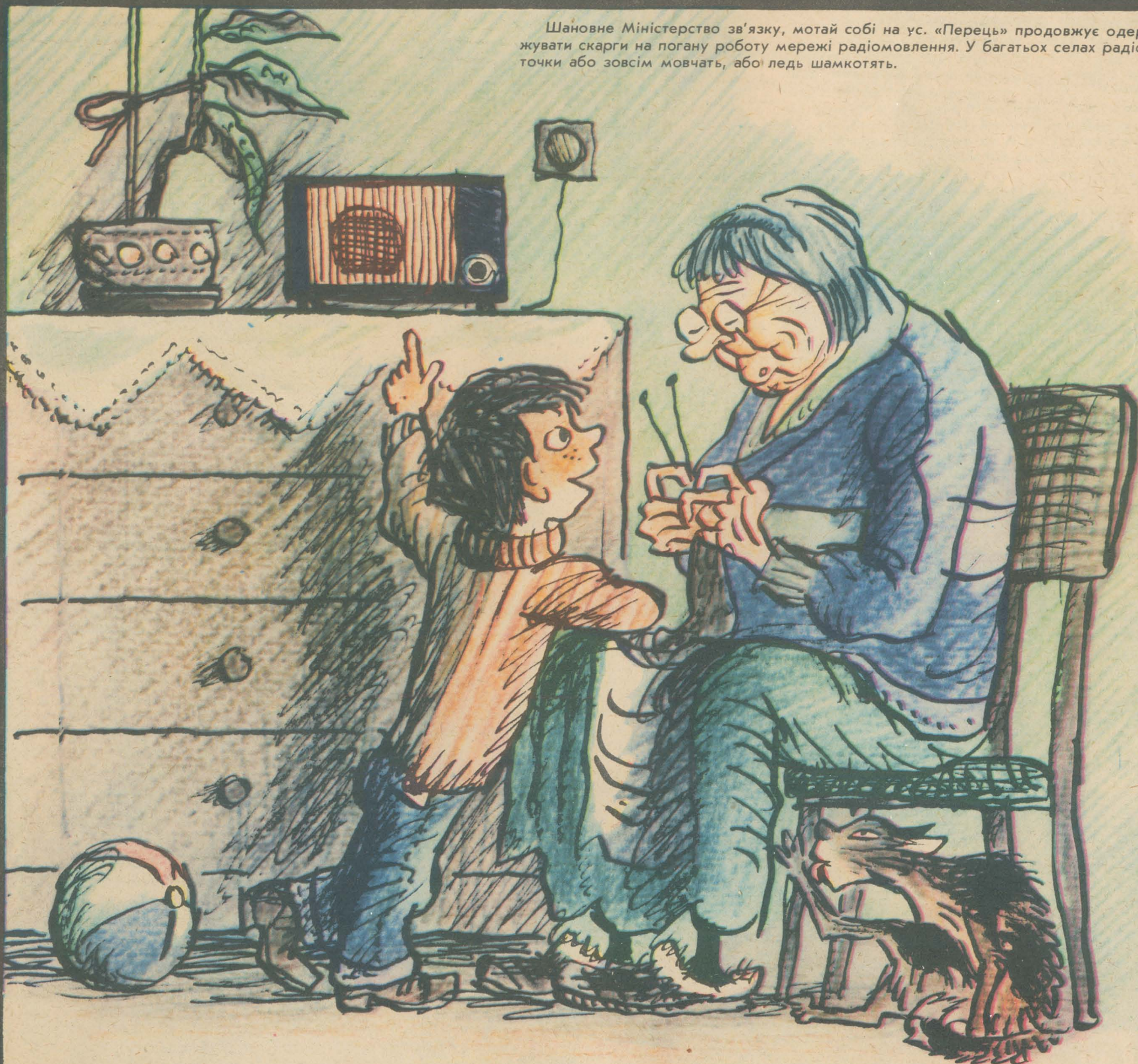
№ 7

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Шановне Міністерство зв'язку, мотай собі на ус. «Перець» продовжує одержувати скарги на погану роботу мережі радіомовлення. У багатьох селах радіоточки або зовсім мовчать, або ледь шамкотять.

— А наше радіо, бабусю, таке старе, як і ви. Шамкотить, шамкотить, а що — не розбереш.

Доземний уклін вам, невтомні творці інструкцій, розпоряджень, настанов і тому подібних і нікому непотрібних паперів!

Думаю, що я не помилюся, коли скажу, що паперотворчість є найживучішим «жанром» серед усіх творчих різновидів, особливо після того, як людський геній подарував нам друкарні, друкарські машинки, склографи та іншу розмножувальну техніку.

Уже на самому початку свого листа хочу запевнити вас, що я не проти ділових паперів, котрі виходять з наших міністерств і відомств, із обласних і районних організацій та установ. Ділові папери нам потрібні, без них ми обійтися не можемо. Я проти неділових паперів, проти паперотворчості, породженої духом бюрократизму, саме проти тих паперів, тих «бумажек», про які ще в перші роки Радянської влади Володимир Маяковський із гнівом вигукнув: «Ко всем чертям с матерями катись!..»

На жаль, паперотворчість живуча, мов кішка. Ти хоч убий її, а вона не хоче котитися на адресу, вказану їй великим поетом, вона уперто котиться «на низи», одволікаючи людей од живого конкретного діла, окрім того, пожирає стільки поки що дефіцитного паперу, що його вистачило б на видання багатьох тисяч корисних, украй потрібних людям книг та інших видань.

Складається враження, що паперотворці глибоко переконані, ніби без їхніх папірців земля перестане крутитися навколо своєї осі і життя на ній зупиниться. Очевидно, тому вони частенько горою стоять за цей бюрократичний жанр, захищають його, як тільки можуть. Мені пригадується, як кілька років тому «Перець» трохи поперчив Ровенський облздороввідділ за паперову віхолу, що хурделила з канцелярії цього шановного відомства на голови охоронців здоров'я області, нерідко змушуючи їх замість стетоскопів братися за пера.

Якби ви знали, який вереск, який вулкан благородного гніву вирвався з керівних грудей керманічів облздороввідділу після виступу журналу, скільки іскрометних протестів було написано ними в редакцію і вище. Хоч бери та святих із хати винось!

Ви, мабуть, чули, мої шановні адресати,

Дуже щирий і відвертий лист паперотворцям усіх рангів і звань

народну приказку: «Діло йде, контора пише». Та нічого гріха таїти, буває й так що діло не йде, а нікому не потрібна писанина в конторі йде, аж гуде. Більше того скажу. Часто переводять папір навіть там, де, здавалося б, канцелярією і пахнути не повинно. Писанина, мов епідемія грипу, перекинулася на заводи і фабрики, що випускають товари широкого вжитку, зокрема радіоелектричного профілю. До кожної такої «машинерії» додається стільки технічних настанов, що розібратися в них можуть, хіба що фахівці з вищою технічною освітою. Можна подумати, що творці цих інструкцій вирішили запровадити в нас технічний лікнеп. Велике спасибі їм за це, але паперу ще більше шкода. Допускаю, що вони категорично не погодяться зі мною і будуть авторитетно доводити, що електротехнічні вироби випускати без настанови негоже, бо навіть кавомолка — це вам не якась примітивна лопата чи качалка, а складна технічна штука, і тут без широкої інструкції — як птиці без крил.

Як той казав, нехай буде гречка!

Але я можу навести десятки і сотні прикладів, коли переводяться нанівець десятки й сотні тонн паперу саме на інструкції, якщо не до качалки, то принаймні до її кухонних знарядь-побратимів. Давайте візьмемо таку немудрящу штуку, як кухонний друшляк. Чи потрібна до нього розгорнута інструкція-настанова, як ним користуватися? Потрібна, як зайцеві стоп-сигнал! Ще первісні домогосподарки добре знали, що цим причадаллям не воду набирають, а навпаки, одціджують воду — на те в ньому й дірки просвердлюють. А от харківський завод «Серп і молот», як повідомляв уже про те «Перець», до кожного друшляка свого виробництва додає докладний паспорт-інструкцію аж із шести розділів:

I. ПРИЗНАЧЕННЯ ДРУШЛЯКА. Друшляк призначено для різних кухонних робіт по приготуванню страв. (Відкрили Америку!).

II. КОМПЛЕКТНІСТЬ. 1. Друшляк. 2. Паспорт-інструкція. 3. Упаковка.

III. ДОГЛЯД І ЕКСПЛУАТАЦІЯ.

Але стоп, стоп! Щоб не експлуатувати терпіння моїх шановних читачів, я не стану переповідати всіх порад і настанов паперотворців із «Серпа і молота» домогосподаркам, котрі мали нагоду купити друшляк виробництва згаданого заводу. Не стану, бо це довга й нудна пісня.

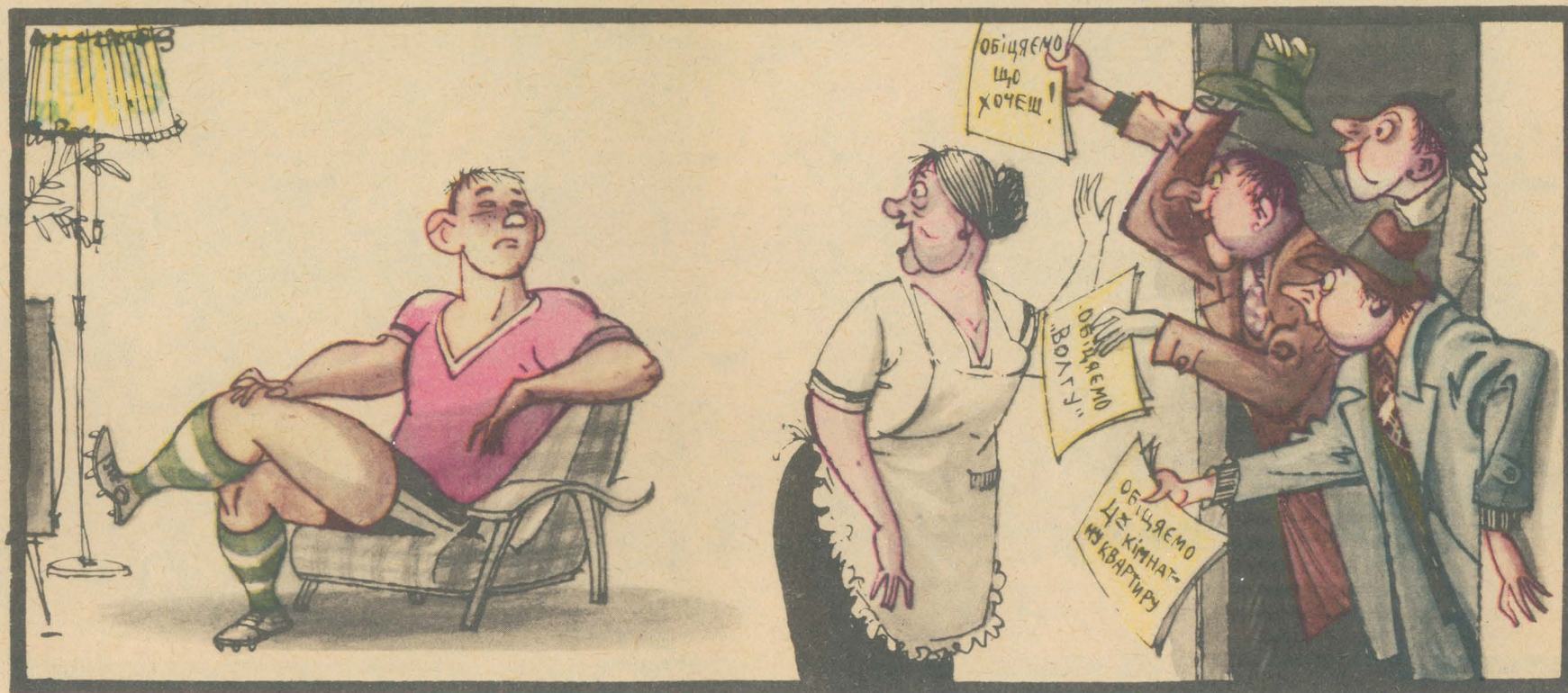
Кажуть, що папір усе терпить. Що правда, то правда! Народ як скаже, то як зав'яже. Але ми не можемо, просто не маємо морального права терпіти й дивитися крізь пальці на безгосподарне й безвідповідальне марнотратство дорогоцінного паперу, на виробництво якого, хай буде вам відомо, щорічно вирубуються в країні десятки тисяч гектарів нашого з вами дорогого зеленого друга — лісу.

Кінчаючи свого листа, на весь голос гукаю: хай живуть лишень ділові папери! Хай живуть надійні дамби, поставлені на річищі неділових, нікому не потрібних бюрократичних папірців — цих ненаситних пожирателів живого діла і дорогоцінного паперу!

По цій мові, будьте мені здорові!

Од широкого серця вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Васю, там свати прийшли. Простяг твоєї ноги.

— Та не переживайте, Іване Кузьмичу, що вас зняли з посади. Зате жильці не будуть вам більше набридати.

Телеграфне гентство ЩЕРЦЯ

СЕНСАЦІЇ НЕ ВІДБУЛОСЯ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Із села Великі Кліщі Народицького району надійшла звістка, ніби там проросло каміння, завезене двадцять років тому для добудови місцевого клубу. Спеціальна комісія райвиконкому, побувавши на місці, встановила, що нічого подібного не трапилося. Каміння як лежало, так і лежить — незаймане. А паростки, як це й належить навесні, пустили бур'яни на ділянці, відведеній під добудову клубу.

НОВЕ В ТЕЛЕСЕРВІСІ

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). У зв'язку з численними скаргами на порушення строків ремонту радіотелеапаратури керівництво обласної «Побутрадіотехніки» запровадило щомісячну лотерею серед власників телевізорів, чії апарати знаходяться у майстернях рік і більше. Право на участь у тиражі дає квитанція.

Відбувся перший тираж. Щасливою виявилася, зокрема, квитанція № 225621, яка належить жителю села Великі Телковичі Володимирецького району А. Л. Бличик. Її «Темп-209» припадає пилотом у майстерні м. Володимирця з грудня 1981 року. Згідно з умовою лотереї він буде полагоджений у першу чергу.

НЕТОЧНА ЗВІСТКА

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Радісна звістка прокотилася селом Жабокричкою Чечельницького району, змусивши його мешканців облишити всі справи.

«Продовольчий магазин відкрився! — передавали вони один одному новину. — Кидай усе та ходімо скуплятися».

Проте звістка виявилася неточною. Магазин справді відкрили, але лише на дванадцять хвилин. Саме стільки часу знадобилося представникові Чечельницького ССТ, щоб замінити старі замки, які за кілька місяців, поки продмаг не працював, сильно поіржавіли.

СМАЛЕНІ СВИНІ

Якби не дрімав сторож, можливо, і не згорів би храм Артеміди Ефеської. Можливо, і не вдалося б підступному Геростратові пустити «червоного півня». А так, подекуди, подався той сторож до теплового кутка, кинувши напризволяще храм. І згорів той храм дотла. Навіть попіл розвіяв вітер.

Ох і було ж, мабуть, тому сторожеві! Думаємо, не радий він був і снові. Як і сторож колгоспу імені Леніна Великобурлуцького району І. Є. Ситник.

Хоча Іван Єгорович, здавалося, тільки на хвилинку закусав, як ввірена йому свиноферма спалахнула. Яскраво спалахнула. І почув сторож лише передсмертне верещання 69 поросят.

— Ой, людоньки! Ой, рятуйте!

Та рятувати було вже пізно...

Сторожеві, звичайно, всипали по саму зав'язку. Щоб пам'ятав. Аякже! На те його тут і поставлено, щоб оберігав громадське добро від усякої халепи.

Та, крім сторожа, отим колгоспним добром опікуються й інші.

— Замкнула електромережа, — заявив голова колгоспу М. І. Калашник. — Хіба ми винні? Усього ж не передбачиш.

Не могло передбачити і керівництво радгоспу «Борівський» Шевченківського району, що електроопора завалиться прямісінько на свиноферму. І підсмажилася за одним рипом 83 поросят. Не встигли навіть викликати пожежників із райцентру. А саме на них і надіялись: своєї ж пожежно-сторожової охорони немає, про машину вже й годі говорити.

— А для чого? Не кожного ж дня у нас електроопора падає.

І, мабуть, не тільки у радгоспі «Борівський» отак гадають. Бо лише у 108 господарствах області є пожежні автомобілі.

У колгоспі імені Ілліча Красноградського району, правда, і автомашини була, а вогонь все одно злизав кормоцех.

— Та який з неї толк. Два роки стоїть, мов металобрухт: бак тече, насос не працює, — длубаючись у згарищі, тре очі від диму заступник голови колгоспу І. П. Гнатенко.

Добріше переполошилися і в колгоспі імені Котовського Барвінківського району, коли на тамтешній свинофермі закувікали поросята. Глянули — горить!.. Кинулися боротися з вогнем ганчірками та відрами... Машина? Та її ще й не було видно, коли вогонь стрибав по даху. А де були бійці колгоспної пожежно-сторожової охорони? А ніде. Бо таких тут зовсім не було.

Одне слово, хоч ні на хвилину не залишай без догляду харківські свиноферми. Бо мають вони таку дуже погану звичку — самі спалахувати. І не узгоджує це гемонська стихія ні зі сторожами, ні з керівниками господарств. Не питає їх, чи в бойовій готовності пожежно-сторожова охорона, чи на ходу машина, чи справний телефон?.. Загорається — і квит!

В. СУБОТА.

Харківська область.

Мабуть, не кожен житель Київщини знає, що його, за звітними даними обласного управління побутового обслуговування, охоплено побутовими послугами на суму 21 карбованець 32 копійки. Тобто середня сім'я, скажімо, з чотирьох чоловік може дозволити собі в середньому вісім разів на рік відремонтувати пральну машину або чотири-п'ять разів — холодильник. Можливо, в середньому, поставити двадцять вісім набійок на черевик, дев'ятнадцять художніх латок на штани або ж дев'яносто три рази фігурно підстригтися, освітившись при цьому парфумами «Камелія»...

Цей статистичний вступ адресовано тим нашим читачам, котрі, прочитавши історію, яку ми збираємося викласти нижче, можуть раптом проинятися песимістичними настроями. Мовляв, і звертатися не буду до тієї служби сервісу! Боже борони вас, шановні читачі, від таких поспішних висновків. Просто перед тим, як звертатися, поцікавтеся, до якої категорії відносять вас деякі представники цієї служби.

От, приміром, працівники Клавдіївського дитячого садка зробили фатальну помилку: не уточнивши такої суттєвої деталі, вирішили ось так просто взяти й здати холодильник та пральну машину до Бородянського райпобуткомбінату. Точніше, як виявилось, здати було не так-то й просто. Бо спершу треба було домовитися з майстрами, які, врешті-решт, милостию погодилися, щоб холодильник і пральну машину їм привезли. Потім треба було шукати шофера, який підкинув би на грузовику ту побутову техніку до майстерні. Потім треба було неодноразово їздити до Бородянки з поклонами до майстрів. Кінець кінцем, треба було знову шукати машину, щоб ту побутову техніку привезти з майстерні. І ось працівники дитячого закладу нарешті привезли холодильник і пральну машину з побутокмбінату. Довго і приголомшено їх роздивлялися, а тоді сіли й гуртом написали обуреного листа до «Перця».

А обурюватись було чого. Від холодильника, який до ремонту усе ж таки саяк-так працював, навіть охолоджував, було відгвинчено все, що тільки можна було відгвинтити, в тому числі агрегат і випаровувач. З пральної машини повитягали все, що витягалось: гумові трубки, прокладки, шнур. Та заради справедливості треба уточнити, що в пральну машину дещо було й покладено, а саме: дев'ять порожніх пляшок — з-під горілки, вина і пива...

Зрозуміло, ми негайно ж попросили прокоментувати цей фантастичний за своєю нахабною зухвалістю випадок усіх тих, хто відповідає за побутову службу в районі.

Завідуюча побутовим павільйоном, до складу якого входить ця сама бригада по ремонту побутової техніки, заявила, що взагалі до цієї історії непричетна, оскільки ремонтники мають у павільйоні абсолютно незалежний статус: нікому не підкоряються, на роботу приходять, коли заманеться, а то й не приходять зовсім.

— І якщо мені й відведено тут хоч якусь роль, — додала вона, — то лише роль громовідводу: скарги сунуть косяком, а я відбиваюсь...

Директор Бородянського райпобуткомбінату т. Беркут теж знизав плечима:

— Вони мені не підлягають. Адміністративно впливати на них не маю права. Це — парафія Білоцерківського заводу «Ремпобуттехніка». Так що майстри-ремонтники у нас безконтрольні. Хіба що ними коли-не-коли цікавиться завідувача кушетом, іноді приїздить представник заводу.

Завідуюча кушетом і представник заводу цього разу прибули до Бородянського райпобуткомбінату одночасно. Працівники Клавдіївського дитсада надіслали копію скарги і до Білоцерківського заводу «Ремпобуттехніка», особисто директорів т. Іщенко. Отже висока комісія мала перевірити скаргу на місці.

Перевірили. І дійшли одностайного висновку: майстри-ремонтники тут ні при чому. Винні... самі працівники дитячого садка. Бо наважилися повірити на слово ремонтникам, а не зажадали од них письмових гарантій. А тут, мовляв, ще й збіг обставин. Цех по ремонту складно-побутової техніки переїздив до іншого приміщення, холодильник і пральну машину виставили в коридор. Хтось там (мова йде про коридор побутокмбінату) усе повідкривував-повідрізував. Коротше, випадковість це...

— Яка ж випадковість, товариші, — довелося заперечити. — Ці ж самі майстри кілька років підряд обслуговували Клавдіївський дитячий садок. Вони навіть договір з ними підписували, що ремонтники, з одного боку, а адміністрація дитсада — з іншого, взаємно

зобов'язуються: перші — ремонтувати, другі — щомісяця сплачувати...

— А скільки сплачувати, знаєте? — спитали мене майстри. — П'ять карбованців! А план — знаєте, який у нас? На тих дитсадках і десятої долі не зробиш. Тому ми оце недавно і розірвали договори про обслуговування з усіма дитячими садками району. А замість того кинулися до Києва в пошуках вигідних клієнтів. Наприклад, уклали договір з обласною лікарнею на профілактичний догляд холодильників. Це нам одразу дало таку суму до нашого плану, котру ми б не назбирали й від кількох десятків сільських клієнтів з їх жалюгідними ремонтами. То ж, як бачите, з такими клієнтами, як дитсадок, нам просто не вигідно мати справу...

Чуєте? Невигідно! Ремонтникам складно-побутової техніки райпобуткомбінату не вигідно обслуговувати сільських мешканців. Невигідно робити те, що є їхнім прямим обов'язком. Невигідно робити те, заради чого й існує вся система служби побуту на селі. Це все одно, що, наприклад, водій трамвая раптом заявив би, що йому не вигідно перевозити пасажирів. Або двірник стверджував, що йому не вигідно підмітати подвір'я. Парадокс, чи не правда?

А може, теж випадковість? Просто невідомі майстри в гонитві за довгим карбованцем узяти та й зробили отаку дивовижну диференціацію: вигідно-невигідно? І таким робом компрометують сільський сервіс. Замість культурно обслужити клієнта вдома або привезти його холодильник чи пральну машину

своїм транспортом, відремонтувати і в належний строк відвезти назад, вони примушують того бідного клієнта шукати «лівака», котрий на державній машині, витрачаючи державний бензин і, звичайно ж, у робочий час підкине приватну побутову техніку до майстерні, а, як мінімум, десятку покладе до власної кишені. Та й то, підкине нерідко лише для того, аби клієнт почув, що його техніка через відсутність якоїсь деталі «в даний час ремонту не підлягає». І що, можливо, підлягатиме такому ремонту лише в наступному кварталі, якщо оті дрібні деталі на той час будуть у наявності...

— Знаєте, — каже директор Бородянського райпобуткомбінату т. Беркут, — ці майстри-ремонтники дають нашому комбінатові якихось нещасних двадцять процентів плану. Все ж інше іде в рахунок «Ремпобуттехніки». Так вони хочуть, щоб ми заради тих двадцяти процентів і транспортом їх забезпечували, і бензин їм виділяли. А у нас у самих не густо...

Іншими словами, в глобальному масштабі побутокмбінатівської діяльності отой ремонт техніки знову ж таки не вигідний. Знову чуємо той самий незаперечний аргумент...

А який же клієнт вигідний побутокмбінатівцям? Ну, звичайно, ж, не той, що стане морочити голову якоюсь там копійчаною набійкою чи латкою. Адже не секрет, що шевцеві легше і вигідніше пошити пару нових чобіт, аніж двадцять пар старих лагодити. Тільки хай вас бог милує від наївних припущень, буцімто клієнта, котрий наважиться ошачливити побутокмбінат солідним замовленням («Оце вирішив замовити у вас чоботи»), зустрінуть обіймами. Йому просто покажуть взуття, яке він може тут же придбати за готівку. Від одного вигляду чобіт на клієнта може напасти гикавка, в нього можуть підкошитися ноги, або ж з'явиться нестерпне бажання тікати. Усе залежить від того, як його нервова

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Що ж ви третій раз вулицю перекопаете! Так і асфальту не напасешся.

— А ми бетонку прокладаємо.

система справляється із стресами, в даному випадку — почуттям страху. Страху бути взутим у це посміховисько.

А посміховисько це (чоботи незбагненно неоковирної форми) продукують на підприємстві «Ремвзуття». Продукують за тим же принципом: що вигідніше — догоджати клієнтові і сушити голову над індивідуальним замовленням, чи відшльопати цілу партію такого ось взуття, та, як той сказав, і вся любов... Продукцію цього підприємства мало не силоміць нав'язують усім райпобуткомбінатам області. Райпобуткомбінати, в свою чергу, нав'язують її клієнтам або збувають через свої комплексно-приймальні пункти на селі. Причому бідним завідуючим пунктами доводиться, виявляючи неабияку винахідливість, всукувати це страхіття місцевим жителям, а то й, буває, їздити збувати його за межі області.

У такий самий спосіб збувається й продукція клавдійської фабрики «Індрикотаж». Сама назва підприємства свідчить про те, що трикотажні вироби мали б тут шити за індивідуальними замовленнями. Та, знову ж таки, кому потрібна ця халепка! Чи не простіше випустити одну, другу, третю партію яких-небудь кофточок. І примусити побуткомбінати, комплексно-побутові пункти збувати ці кофточки населенню?

І примушують. А завідуючі тими пунктами збувають. Часом теж за межами області. І, що цікаво, нерідко оформляють усе це як індивідуально замовлене сільськими трудівниками. Складають для порядку навіть списки вигаданих петренків, іваненків, коваленків... А чого боятися? Відомчої ревізії облуправління? Так ревізори якщо раз на два роки й з'являться у районі, то навряд чи далі райцентру ногою ступлять. Та і в самому облпобутуправлінні чудово про все це поінформовані. Бо інакше звідки б з'явилася ота цифра — 21 карбованець 32 копійки на душу населення?

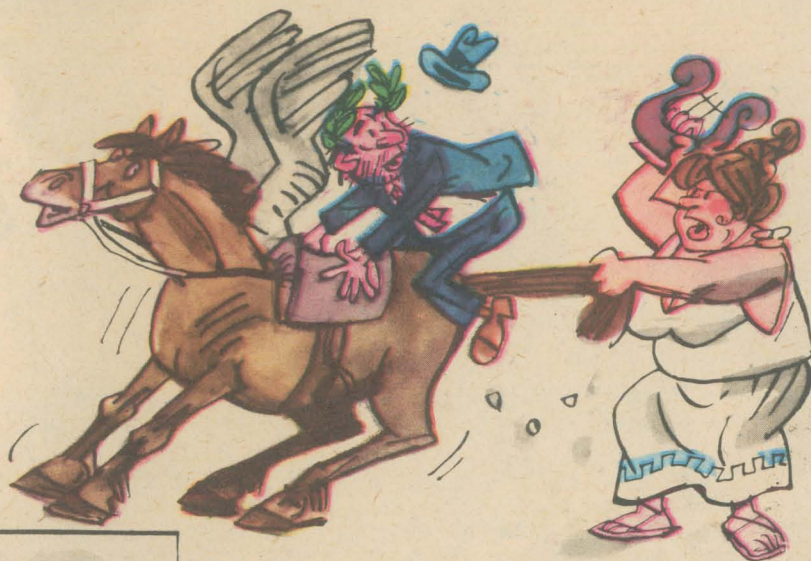
А все це — і чоботи, і кофточки, й усе інше, — шановні читачі, виявляється, таки входить у ті 21 карбованець 32 копійки, які ми з вами умовно розкладали на початку нашої розмови на кількість можливих послуг, що їх начебто надає на душу населення протягом року служба сервісу на селі. Пам'ятаєте: чотири костюми, вісім ремонтів, двадцять вісім набійок, дев'ятнадцять художніх латок?..

А може, не треба нам шити чотирьох костюмів на рік? Може, немає потреби у восьми ремонтах холодильника чи пральної машини? І двадцять восьми набійок не треба. І дев'ятнадцять художніх латок. Давайте пошлемо один костюм. Але такий, щоб це пошиття стало для нас святом. Давайте раз відремонтуємо холодильник, але так, щоб у нас не лишалось після ремонту такого настрою, наче ми когось поховали...

— Ми все робимо для того, щоб не було цього поділу на вигідних і не вигідних клієнтів, — гаряче запевнив начальник Київського обласного управління побутового обслуговування Іван Адамович Лисовський. — І ви даремно акцентуєте увагу лише на недоліках. У нас і успіхів чимало...

Звичайно, цим фейлетоном ми ні в якому разі не збираємося переписувати всього того, що зроблено для наших сільських трудівників побутовою службою. Зроблено справді чимало і робиться багато. Сьогодні жителям Київської області надається 25 видів побутових послуг. І кількісні показники цієї служби весь час повзуть вгору. Але якою б вражаючою не була кількість, вона без наших зусиль ніколи (хай пробачать мені філософи!) сама по собі не перейде в якість. В якість обслуговування. А якість, хоч якими б кількісними категоріями ми не жонгливали, — це єдине мірило праці тих, кого називають творцями хорошо-го настрою.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

МУЗИ
і
ПЕТАСМ

— Який там ще Парнас! Я їду у видавництво пробивати свій роман.

Муза плагіатора.

Без слів.

Поет на відпочинку.

Без слів.

Без слів.

— Все, все! Я більше віршів не пишу. Я вже став критиком.

— Ну, мамашо, одержуй першу получку.

Не щастило жителям села Будище. Не щастило, та й годі. Тільки вони здумують купити щось у своєму магазині, прибігають до того магазину, а він зачинений. Тоді вони чимдуж до ларка, що на центральній садибі птахофабрики. А ларьок теж встиг зачинитися. Ось так і бігали вони від магазину до ларка і все кляли своє невезіння. Мовляв, їхнє бажання щось купити не співпадає з бажанням продавців працювати саме у цей час.

А невезіння жителів, як виявилось, було зовсім в іншому. Втім, що директор Будищанського (Черкаський район) коопідприємства Перепелях Л. М. не бажала організувати як слід торгівлю в селі.

Як повідомив заступник голови правління Черкаської облспоживспілки Г. П. Бойко, скаргу жителів села, адресовану Перцеві, було перевірено на місці відповідальними працівниками облспоживспілки та районного споживчого товариства. Факти підтвердились. Тепер магазин повністю укомплектовано продавцями і він нормально працює. Щоденно працює і ларьок. Поліпшено і якість обслуговування. Перепелях Л. М. з посади директора звільнено.

УРСР. І слідчими Донецька та області направлено в народні суди ряд кримінальних справ по звинуваченню в цьому злочині. Винні одержали своє. Обставини цих історій не позбавлені цікавості. Не тільки тому, що це маленькі детективи, але й тому, що вони досить повчальні.

...Іх було троє, і їм було нудно. Нудьгу вони вирішили втопити у вині. Але веселіше не стало. Тоді вони вирішили розвітатися. Вийшли на вулицю і зірвали шапку з голови

Складніше з іншими. Котрі у причини продажу «по дешевці» не вдаються, задовольняючись першим-ліпшим поясненням і охоче «вірячи» будь-якій нісенітничі. Так спокійніше (для власної совісті) і вигідніше (для особистої кишені).

Ну, як було утриматись офіціантці кафе «Травневе» Будищанського відділу робітничого постачання Г. С. Ринк, коли захмелілі відвідувачі запропонували їй золоту обручку і ланцюжок усього

ферми, і воно мені тепер ні до чого. Мені б випити, а закусити й без поросяти знайду». На пропозицію відгукнулась робітниця Ідальні № 28 Будищанського відділу робітничого постачання Н. М. Захар'єва. Вона винесла трилітрову сулію домашнього вина і дешицю грошенят на додачу. Чоловік пішов далі і незабаром продав на іншому подвір'ї живу нутрію всього за тридцятку. Робітничові шахтоуправління «Червона Зірка» В. В. Бойку.

Приклади можна було б наводити й далі. Купували чайні сервізи і зимові чобітки усього за 5—10 карбованців, книжки вимінювали за пляшку вина, а пальто — за дві. Але вже горілки. Продавці пояснювали поспішність і дешевизну розлученням, від'їздом до тітки або приїздом від дядька, а також вибуттям або прибуттям з далекого плавання. А покупці охоче їм вірили.

Злодії та їхні помічники відбули із зали суду на перевиховання. А от «наївні» покупці виступали у тій залі найчастіше як свідки. Котрі не знали й не відали, з ким зв'язуються. Хоча здогадатися було зовсім неважко.

...Людина приходить з роботи і виявляє, що двері квартири чомусь не замкнені. А всередині — розгардіяш, і багато чого бракує... Картинка не з веселих. Людина нервує, охкає, шкодує за речами, які добувались нелегко. А вкрадені речі спокійнісінько займають місця в інших квартирах, тих, чиї мешканці «не знають і не відають». На них і розраховують злодії, простягаючи руки до чужого.

Тому ми й називали тут прізвиська багатьох із покупців. Забувати про них було б просто несправедливо.

С. КУЗІН.

м. Донецьк.

Свята наївність

Ну, з темними особами, які звикли нишпорити по чужих квартирах, усе ясно. Їм не дає спокою карний розшук, їх ловлять, судять і відправляють куди слід. Та давайте замислимось: куди йде крадене? Не стане ж злодій сам носити шкіряне пальто, яке фігурує в оперативних міліцейських зведеннях, або тим паче жіночі сережки, чобітки, наспіх захоплені на місці злочину. Він віддає перевагу готівці. Щоб можна було випити, закусити, задовольнити інші не вельми витончені запити.

Ясно, що до комісійного магазину чи у ломбард із краденим не йдуть. Небезпечно та й клопітно. Аналіз, проведений компетентними органами, свідчить: найчастіше злодії шукають ринок збуту на базарах, у незнайомих підворіттях і під'їздах, у магазинах, їдальнях, кафе. І, треба сказати, знаходять.

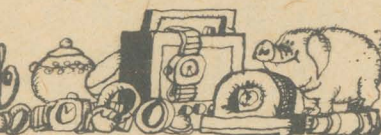
Треба сказати також, що за придбання або збут майна, добутого явно злочинним шляхом, передбачено відповідальність за статтею 213 Кримінального кодексу

однієї громадянки. А тут назустріч — перехожий. Йому й запропонували: купи. Де взяли — не приховували. Шапка була норкова, дорога. А віддавали задешево — за сотню з копійками. І робітник шахти «Лідиївка» В. І. Кобилянський не встояв перед спокусою.

А громадянин А. І. Катанець навіть просив квартирних злодюжок: «Давайте, давайте, хлопці, несіть іще, мені такі речі потрібні! Ще б пак! За три візити спиритних хлопців Катанець обзавівся дефіцитним транзистором і магнітофоном, оригінальними годинниками шести видів, золотими сережками, каблучками і так далі, усього на суму понад 2200 карбованців, заплативши лише 280.

На слідстві він заперечував, що знав про походження сумнівних товарів. Та був припертий до стінки на очних ставках.

Втім, із покупцями такого гатунку теж усе більш-менш ясно. Вони знають, на що йдуть, розраховуючи тільки на безкарність. І, природно, прораховуються.

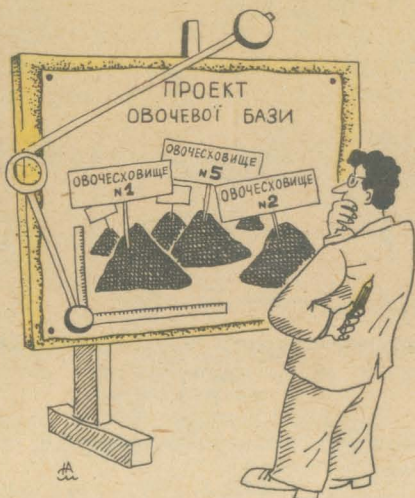

50 карбованців (коштували вони майже в сім разів дорожче)?! Квартирний злодій пояснив: речі дружини, отже бояться нічого. «Вона у мене ось де, — злодій виразно стиснув давно не митий кулак. — Так що не писне». Ринк одразу заспокоїлася і купила запропоноване.

...Йшов вулицею чоловік із вгодованим поросям. І зайшов на одне подвір'я приватного сектору з пропозицією: «Купіть!» Чоловік був трохи напідпитку і пояснював: «Знайома виписала поросля з свино-

Мал. М. МАЛОВА (м. Москва)

Без слів.

Мал. Л. СТОРОЖУКА (м. Харків)

Татова закладка.

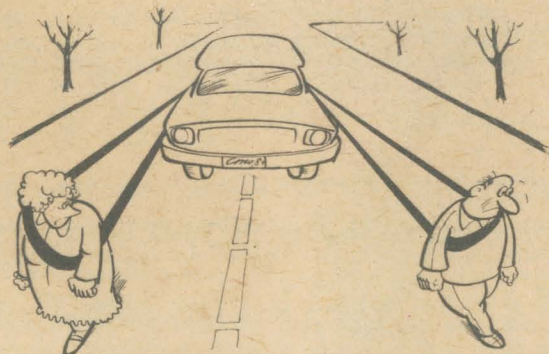

Без слів.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. Л. СТОРОЖУКА (м. Харків)

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Мал. В. СОЛОНЬКА

ГУМОРЕСКА

— Послухав я тут попередніх промовців. Правильно все, що й казати. Але у мене є з цього приводу власна думка. Надто гладко, товариші, все виходить. Не начальник відділу у нас, здається, — ангел якийсь. Давайте відверто, начистоту. Так, звичайно, дуже хороший організатор Павло Іванович. І великої душі людина. Але ж не будемо закривати очі й на його недоліки. Хто раніше за всіх на роботу приходить і пізніше йде звідси? Він, Павло Іванович. Хто, коли ми через суміжників план по випуску будівельних деталей завальювали, ночей не досипав, заготовки вибивав? Знову ж таки він. Хто, коли перевіряючи приїжджали, копались у нас тиждень, так їх зустрів, що вони й додому їхати не хотіли? Ні, не береже себе Павло Іванович! Хіба так можна? Ви дивіться, на кого він схожий став — худий, як тріска, очі червоні, а ніс синій.

— Сій, Онопрієнко, сій. Про ніс не треба. Це вже занадто. Про суміжників нормально, і про перевіряючих зійде. А ніс не чіпай. Ні до чого це. Знайди які-небудь інші деталі. Ну, давай ще порепетируємо. Хай тепер хтось скаже, що у нас на зборах начальство не критикують.

І Павло Іванович зручніше влаштувався в кріслі, приготувавшись слухати.

Олексій ПЕТРУНЬ.

АФОРИЗМИ

● Чи скоро черв'як сумніву доповзе до Червоної книги?

● І для мікробів світ тісний.

Віктор КОНЯХІН.

Взаємостосунки

З Петром Івановичем у нас принципові розбіжності. Якщо я кажу про синус, — він обов'язково згадає косинус, вже не кажучи про тангенс. Наші думки про функціональні залежності звичайно не збігаються. Його не задовольняють мої докази. І він увесь час намагається мені це довести. Не зважаючи на те, що в нього погана дикція.

Наші взаємостосунки з Миколою Васильовичем теж залишають бажати кращого. Я вельми невисокої думки про його здібності, а він — про мої. Неприховане роздратування викликають в нього мої спроби розвинути думки ушир і углиб, докопатися до суті явищ. Хоча з моєї точки зору сам він цього ніколи до пуття робити не вмів.

Ну, а з Єгором Карловичем ми взагалі не можемо зрозуміти один одного. Коли говорить він, — я розумію не все. Коли ж говорю я, — він нічого не розуміє.

Ось такі в мене з ними взаємостосунки. І, звичайно, в цьому нічого приємного немає. А для мене тим більше, тому що екзамени з математики, філософії та іноземної мови мені доведеться складати повторно, інакше стипендія — ку-ку...

Микола ХРАМЦОВ.

м. Вінниця.

Я В А VIII

Ті ж і поштмейстер поспіхом, з розпечтаним листом у руці. ПОШТМЕЙСТЕР. Дивна справа, панове! Чиновник, що ми його вважали за ревізора, зовсім не ревізор.

ВСІ. Як не ревізор? ПОШТМЕЙСТЕР. Зовсім не ревізор, я дізнався про це з листа...

ГОРОДНИЧИЙ. Що ви? Що ви? З якого листа?

ПОШТМЕЙСТЕР. Та з його ж власноручного листа. Приносять до мене на пошту листа. Глянув на адресу, бачу: «на Поштамтську вулицю». Я так і завер. «Ну», гадаю собі, «напевно, знайшов несподівано поштовий лист і повідомляє начальство». Узав та й розпечтав.

ГОРОДНИЧИЙ. Як же ви?.. ПОШТМЕЙСТЕР. Сам не знаю, нечиста сила підбила. Покликав був уже кур'єра на те, щоб послати його ештакетою... але така мене взяла цікавість, що й зроду такої не відчував. Не можу, не можу, почуваю, що не можу, тягне мене, от тягне й квіт. В одній усі так от і чуо: «Ой, не розпечатай! Загниєш, як курка», а в другім ніби б'є який шепоче: «Розпечатай, розпечатай! розпечатай!» І як придивив сургуч: по жилах огонь, а розпечтав — мороз, їй-богу, мороз, і руки тремтять, і в очах темно.

ГОРОДНИЧИЙ. Так як же ви насмілились розпечтати листа такої уповноваженої особи?

ПОШТМЕЙСТЕР. То ж бо й штука, що він і не уповноважений, і не особа!

ГОРОДНИЧИЙ. А що ж він, по-вашому, таке?

ПОШТМЕЙСТЕР. Ні се, ні те; чорт знає, що таке!

ГОРОДНИЧИЙ (запально). Як ні се, ні те? Та як ви смієте називати його ні тим, ні сим, та ще й чорт знає чим? Я вас під арешт...

ПОШТМЕЙСТЕР. Хто? Ви?

ГОРОДНИЧИЙ. Так, я!

ПОШТМЕЙСТЕР. Руки короткі.

ГОРОДНИЧИЙ. А ви знаєте, що він жениться з моєю дочкою, що я сам буду вельможею, що я вас аж в самісінький Сибір запроторю?

ПОШТМЕЙСТЕР. Ех, Антоне Антоновичу! Що Сибір? Далеко Сибір. От краще я вам прочитаю. Панове! Дозвольте прочитати листа?

ВСІ. Читайте, читайте!

ПОШТМЕЙСТЕР (читає). «Спішу повідомити тебе, душа Тряпичкін, які зо мною чудеса. По дорозі обчистив мене, як липку, піхотний капітан, так що трактирник хотів уже посадити мене в тюрму, як ось по моїй петербурзькій фізіономії й по костюму все місто взяло мене за генерал-губернатора. І я тепер живу в городничого, журирую, упадаю напропалу біля його дружини й дочки; не вирішив тільки, з котрої почати;

СМІХ — ВЕЛИКЕ ДІЛО

(М. В. ГОГОЛЬ ПРО ГУМОР І САТИРУ)

...Сміх серйозніший і глибший, ніж гадають. Не той сміх, що породжується тимчасовою роздратованістю, жовчним хворобливим нахилом характеру; не той також легковажний сміх, що служить для пустої розваги й забави людей; але той сміх, який увесь випромінюється з світлої природи людини...

Несправедливі ті, які кажуть, що сміх не впливає на тих, проти котрих спрямований, і що шахрай перший посміється з шахрая, показаного на сцені: шахрай-нащадок посміється, але шахрай-сучасник не в силі посміятися!

...Несправедливі ті, які кажуть, нібито обурює сміх. Обурює тільки те, що похмує, а сміх ясний.

...Виженемо наших душевних лиходіїв! Є засіб, є бич, яким можна вигнати їх. Сміхом, мої благородні співвітчизники! Сміхом, котрого так бояться всі наші низькі пристрасті! Сміхом, який створено на те, щоб сміятися з усього, що ганьбить справжню красу людини.

Сміх — велике діло, він не віднімає ні життя, ні маєтку, але перед ним винуватий, мов зв'язаний заце.

...У кому вже немає духу посміятися з власних недоліків своїх, краще тому вік не сміятися!..

Якщо сила сміху така велика, що її бояться, отже, її не слід витратити по-пустому.

...Насмішки боїться навіть той, що вже нічого не боїться на світі.

Переклад Остапа ВИШНІ

РЕВІЗОР

(Заклучні сцени з комедії)

гадаю, спочатку з мамочки, бо, здається, зразу готова до всіх послуг. Пригадуєш, як ми з тобою бідували, обідали на шармака, і як колись кондитер ухпив мене за комір з приводу поїдених пиріжків коштом прибутків аглицького короля? Тепер зовсім навпаки повернулося. Всі мені позичають, скільки завгодно. Оригінали страшні. Ти б луснув зо сміху. Ти, я знаю, статейки пишеш; вмісти їх у свою літературу, по-перше: городничий — дурний, як сива шапка...».

ГОРОДНИЧИЙ. Не може бути! Там нема цього.

ПОШТМЕЙСТЕР (показує листа). Читайте самі!

ГОРОДНИЧИЙ (читає)... «Як сива шапка». Не може бути! Це ви самі написали.

ПОШТМЕЙСТЕР. А як би це я міг писати?

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Читайте!

ЛУКА ЛУКИЧ. Читайте!

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). «Городничий — дурний, як сива шапка...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

ГОРОДНИЧИЙ. О, чорт забері! Треба ще повторювати! Ніби воно там і так не стоїть.

ПОШТМЕЙСТЕР (читає далі). Хм... хм... хм... хм... «сива шапка. Поштмейстер теж хороша людина...»

(припиняє читати). Ну, тут про мене він теж неспростовно висловився. ГОРОДНИЧИЙ. Ні, читайте! ПОШТМЕЙСТЕР. Та навіщо?.. ГОРОДНИЧИЙ. Ні, чорт забері, коли вже читати, так читати! Читайте все! АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Дозвольте, я прочитаю. (Надіває окуляри й читає). «Поштмейстер достеменно департаментський сторож Михеев: мабуть, також негідник і п'є, як чіп».

ПОШТМЕЙСТЕР (до глядачів). Ну, підлий хлопчисько, якого слід одшмагати: більше нічого!

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ (читає далі). «Доглядач над богоугодними закладами... І... І... І...» (заїмається).

КОРОБКІН. А чого ж ви зупинилися?

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Та якесь нечітке письмо... А втім, видно, що мерзотник.

КОРОБКІН. Дайте мені! От у мене, я думаю, кращі очі. (Бере листа).

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ (не даючи листа). Ні, це місце можна пропустити, а там далі чітко.

КОРОБКІН. Та дозвольте, я вже сам знаю.

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Прочитати я й сам прочитаю, далі, справді, все вже чітко.

ПОШТМЕЙСТЕР. Ні, все читайте! Адже раніше все читано.

ВСІ. Віддайте, Артеме Пилиповичу! Віддайте листа! (до Коробкіна). Читайте!

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Зараз! (Віддає листа). От, дозвольте... (затуляє пальцем). От звідси читайте. (Всі підходять до нього).

ПОШТМЕЙСТЕР. Читайте! Читайте! Дурний, все читайте!

КОРОБКІН (читає). «Доглядач за богоугодними закладами Земляника — справжня свиня в ярмулі».

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ (до глядачів). І не дотепно! Свиня в ярмулі! Де ж видано свиню в ярмулі?

КОРОБКІН (читає далі). «Доглядач шкіль наскрізь протух увесь цибулею».

ЛУКА ЛУКИЧ (до глядачів). Їй-богу, і в рот ніколи не брав цибулі.

АМОС ФЕДОРОВИЧ (на бік). Слава богу, хоч про мене нема нічого.

КОРОБКІН (читає). «Суддя... АМОС ФЕДОРОВИЧ. От тобі маеш!.. (Голосно). Панове, я гадаю,

що лист задовгий. Та й дідько з ним: погань таку читати.

ЛУКА ЛУКИЧ. Ні! ПОШТМЕЙСТЕР. Ні, читайте! АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Ні, вже читайте!

КОРОБКІН (продовжує). «Суддя Ляпкін-Тяпкін справжній сінський моветон...» (Зупиняється). Мабуть, французьке слово.

АМОС ФЕДОРОВИЧ. А чорт його знає, що воно значить! Ще добре, як тільки шахрай, а може й ще гірше.

КОРОБКІН (читає далі). «А втім, народ гостинний і добродушний. Прощай, душа Тряпичкін. Я сам, за твоїм прикладом, хочу взятися за літературу. Сумно, голубе, так жити, хочеться, зрештою, пожити для душі. Бачу, справді, треба за щось високе взятися. Пиши до мене в Саратовську губернію, а звідти в село Подкотилівку. (Перегортає листа й читає адресу). Його благородію, шановному панові, Іванові Васильовичу Тряпичкіну, в Санктпетербурзі, на Поштамтській вулиці, в будинок під номером дев'яносто сьомим, повернути у двір, третій поверх, праворуч».

ОДНА З ДАМ. Який реприманд несподіваний!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

ГОРОДНИЧИЙ. От коли зарівав, так зарівав! Убив, убив, зовсім убив!

Нічого не бачу. Бачу якісь свинячі рила, замість облич; а більше нічого... Вернути, вернути його! (Махає рукою).

ПОШТМЕЙСТЕР. Куди вернути! Я, ніби навмисне, велів доглядачеві дати найкращу трійку; чорт надав дати та й ще наперед подорожню...

ДРУЖИНА КОРОБКІНА. Оце так, оце нечувана конфузія!

АМОС ФЕДОРОВИЧ. Одначе ж, чорт його бери, панове! Він у мене триста карбованців позичив.

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. У мене теж триста карбованців.

ПОШТМЕЙСТЕР (зітхає). Ох! і в мене триста карбованців.

БОБЧИНСЬКИЙ. У нас із Петром Івановичем шістдесят п'ять, прошу вас, асгнаціями. Іменно.

АМОС ФЕДОРОВИЧ (розгублено розводить руками). Як же це так, панове? Як же це так, справді, ми сплехували?

ГОРОДНИЧИЙ (б'є себе в лоб). Як я? Ні, як я, старий дурень! Одрів, старий баран!.. Тридцять років служу; жоден купець, жоден підрядчик не могли мене обдурити, шахраї над шахраями обдурював; пройдисвітів і крутіїв таких, що цілий світ ладні обкрати, круг пальця обкручував; трьох губернаторів обдурив!.. Та що губернаторів! (махнув рукою) нічого й говорити про губернаторів...

ГАННА АНДРІЇВНА. Та це не може бути, Антошо: він заручився з Машенькою.

ГОРОДНИЧИЙ (гнівно). Заручився! Дулю з перцем — от тобі заручився! Лізе мені в очі із заручинами!.. (В нестямі). От, дивіться, дивіться, весь світ, все християнство, всі дивіться, як обдурили городничого! Дурня йому, дурня старій падлюці! (Свариться сам на себе кулаком). Ех ти, товстоносий! Слімака, ганчірку взяв за важку персону! Ось він тепер по всіх шляхах дзвіночком видзвонює! Рознесе по всьому світу історію. Мало того, що будеш посміховищем — знайдеться писака, паперопсувач, у комедію тебе вставити, от що боляче! Чини, звання не пошкодує, і всі шкіритимуть зуби й плескатимуть у долоні. Чого смієтесь? Із себе смієтесь!.. Ех, ви!.. (Тупоче із злості ногами об підлогу).

Я Б усіх отих писак! У, перодряпи, ліберали прокляті! Чортове насіння! Вузлом би вас всіх зв'язав, на борошно б перетер вас усіх, та чортові б у шапку! На підкладку! От тут! (Тикає кулаком і б'є підбором об підлогу. По деякій мовчанці). І досі отямитися не можу. От уже, справді, коли бог хоче покарати, то насамперед одбирає розум. Ну, що було в отому жевжикові схожого з ревізором? Нічого не було! От просто і на півмізниця не було схожого, і от вам усі: ревізор! ревізор! Ну хто перший пустив, що він ревізор? Відповідайте!

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ (розводить руками). Як воно трапилося, убийте, не можу пояснити. Ніби туман якийсь обгорнув, чорт поплутав.

АМОС ФЕДОРОВИЧ. Та хто пустив! От хто пустив: оці молодчики! (Показує на Добчинського і Бобчинського).

БОБЧИНСЬКИЙ. Їй-богу, не я! і не гадав...

ДОБЧИНСЬКИЙ. Я нічого, зовсім нічого...

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Звичайно, ви...

ЛУКА ЛУКИЧ. Розуміється. Прибігли, мов божевільні з трактиру: «Приїхав, приїхав і грошей не платить...» Знайшли велику птицю!

ГОРОДНИЧИЙ. Натурально ви! Трепачі міські, брехуни трекляті!

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Чорти б вас забрали з вашим ревізором і з вашими брехнями!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

«Чи не можна... для спільної нашої користі, кожний лист, що надходить до вашої поштової контори, вхідний чи вихідний, знаєте, так ото трішечки розпечатати і прочитати!..»

(М. Гоголь, «Ревізор»).

ГОРОДНИЧИЙ. Так! Нишпорите по місту, та людей баламутите, торохтії проклятуші! Брехні розпускаєте, сорочи куховості.

АМОС ФЕДОРОВИЧ. Паскудники кляті!

ЛУКА ЛУКИЧ. Ковпаки!

АРТЕМ ПИЛИПОВИЧ. Шмаркачі короткопузі!

Усі обступають їх.

БОБЧИНСЬКИЙ. Їй-богу, це не я, це Петро Іванович.

ДОБЧИНСЬКИЙ. Е, ні, Петре Івановичу, адже ви перший той...

БОБЧИНСЬКИЙ. А от і ні; першим були ви...

Я В А ОСТАННЯ

Ті ж і жандарм.

ЖАНДАРМ. Чиновник, що приїхав по іменному велінню з Петербурга, викликає вас зараз до себе. Він зупинився в гостиниці.

Слова ці, ніби громом, разять усіх. Здивовано вигукують дами; вся група, раптом змінивши пози, кам'яніє.

НІМА СЦЕНА

Городничий посередині, мов стовп з розчепіреними руками і закинutoю головою. Праворуч його дружина й дочка завмерли в русі до нього; за ними поштмейстер, що обернувся на знак питання, звернений до глядачів; за ним Лука Лукич, який невинно збентежений; за ним, коло самого краю сцени, три дами, гості, що притулились одна до одної з найсатиричнішим виразом облич, який стосується безпосередньо родини городничого. Ліворуч од городничого: Земляника, схилив голову трохи набік, немов до чогось прислухається; за ним суддя з розчепіреними руками, присів майже до землі й зробив губами так, ніби хотів посивити або вимовити: «Отака ловись!» За ним Коробкін, повернувся до глядачів з примруженим оком і їдким виразом на адресу городничого; за ним, із самого краю, Добчинський і Бобчинський з прот

— Молодець, Петренко! Не підвів співавторів! Гарний придумав винахід.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВИПАДОК НА ПАСОВИСКЬКУ

Вивів дід корову на пасовиську. Але чи то корові пасовиську не сподобалося, чи пастух, почала корова рватися, дідом мотати. Упав дід, а корова, задерши хвіст, побігла геть. Хлопчаки, що теж неподалік пасли худобу, зловили корову і привели до діда.

— Діду, ми вам корову привели!

— Добре, дітки, що привели, але було б ще краще, аби ви мені з неї тільки шкуру принесли!

Повідомив А. ГЛАДЧЕНКО.

с. Онопріївка
Тальнівського району
Черкаської області.

ОЦЕ ШЛУНОК!

Гостює кум Петро в кума Івана. Кума поставила настіл смажену качку. Іванові стало шкода, що кум буде нею ласувати, і каже:

— Ви знаєте, куме, в цієї паскудної птиці такий шлунок, що пісок і всякий непотріб перетравлює!
— Нічого, у мене такий шлунок, що і качку перетравить.

Повідомив С. САДЮК.

м. Шепетівка
Хмельницької області.

НЕ БЕЗ НЕДОЛІКІВ

— Ви знаєте, ваш син — точнісінька копія з вас. Очі, лоб, волосся, фігура...

Батько посміхається й задоволено киває головою.
— А ось рот, манера тримати голову — це вже од матері.

— Так, так, є в нього і деякі недоліки, — погоджується батько.

Повідомив С. СЕРДЮК.

м. Київ.

ЗУСТРІЛИСЯ

Зустрілися якось худий, товстий і лисий.

— Я так розтовстів, — каже худий, — що ледь у двері втискаюсь.

— А я такий став худий, що можу крізь щілину попасти додому, — каже товстун.

— От брешуть, от брешуть, аж волосся дибки стає, — підсумував лисий.

Повідомив О. КАПУСТА.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

Завзятий Пірат

БАЙКА

В обід Микола відпочить приліг.
Аж раптом — давній друг через поріг!
Схопивсь господар: — Петре! Скільки літ!
Очам не вірю! — І зненацька зблід. —
Чекай... А як пройшов ти через двір?
Там же Пірат у мене — справжній звір!
Гість в подиві:
— Розігруєш мене?
Твій звір лежить — хвостом не ворухне.
— Ой, лишенько! Чи він, бува, не здох?..
Та лиш на ганок вийшли вони вдвох,
Пірат назустріч кулею рвонув,
Аж ледве будки не перевернув.
Гарчить, зубами клаца, рве ланцюг...
— Все зрозуміло, — засміявся друг. —
Не так він злий, як хитрий, далєбі.
Розгавкався, тому що ПРИ ТОБІ.

Стрічаємо таких ще «роботяг» —
Завзятих... у начальства на очах.

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жителі села Глухе (Дніпропетровщина), почувши з вікон спортзалу місцевої 8-річної школи не зовсім тверезі співи, гамір, були здивовані. Спочатку не могли второпати, що ж там відбувається. Аж коли багатоголосий хор почав виводити — «Гірко, гі-р-ко, гі-р-к-о!!!» — здогадлись, що в залі весілля. І не помилились. Як з'ясувалося, весіллячко своєму синові організував директор цієї школи Луговський Н. М. Вражені такою неспортивною поведінкою директора, мешканці вирішили поділитися своїми враженнями з Перцем.

Як повідомив секретар Томаківського райкому Компартії України Н. Василенко, факти, наведені в листі, підтвердились. Комуністу Луговському Н. М. оголошено сувору догану. Сувору догану йому оголошено і наказом райвідділу народної освіти.

М. КОЛЕСНИКОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

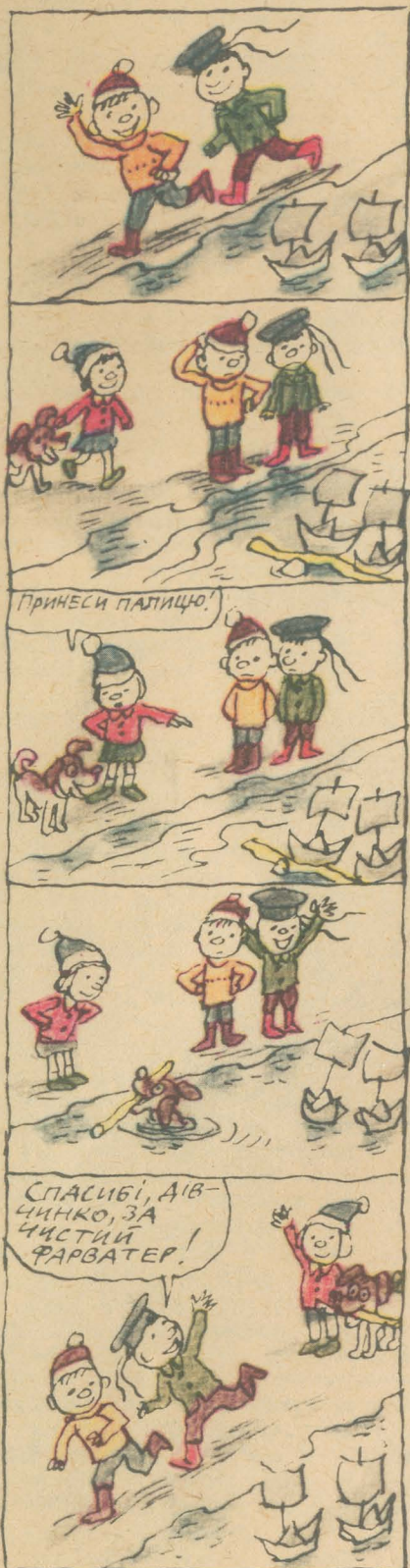

— Дивись, старий, синок знову грошей просить. Значить, не забуває ще про нас.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ШАРАДА

Взимку річку накриваю,
Навесні мерщій тікаю.
Першу літеру забрати —
Назву міста будеш мати.

(Крига—Рига)

Іван ГАВРИШ.

ПРИЧИНА

— Чому це в тебе стільки двійок?
Питає внука дід Панас.
— А це, мабуть, тому, дідусю,
Що я ходжу у другий клас!

Микола КОЛЕСНИК.

ЛЕОНАРДО да ВІНЧІ

Любі діти! Вам, мабуть, уже доводилося зустрічати це ім'я. Знаменитий італійський вчений, художник та інженер часів середньовіччя Леонардо да Вінчі уславився своїми безсмертними винаходами та мистецькими витворами. А ще, окрім усього, він був також і талановитим казкарем. Прочитайте дві його казки у перекладах Анатолія Гуця.

ОРЕЛ

Якось, дивлячись униз зі свого гнізда на височенній скелі, орел угледів пугача.

— Ач, яка кумедна істота! — засміявся він. — Либонь, це не птах!

Гнаний цікавістю король птаства розправив могутні крила й великими колами почав спускатися додолу.

Наблизившись до пугача, орел заклекотів:

— Хто такий будеш? Як зवेशся?

— Пугач, — тремтячи всім тілом, прогукнув бідолаха й спробував був сховатися за першою-ліпшою гіллякою.

— Ха-ха-ха! Який ти потворний, — тішився орел. — Двійко банькати очей з-поміж купи пір'я! Нумо подивимося, який ти зблизька, — додав король птахів, сідаючи на гілку. — Дозволь-но мені ще раз почути твій голосок! Коли він такий прегарний, як зовнішність, далекі, мусити му затуляти вуха.

Між тим орел намагався прокласти шлях у вітті, щоб дістатися до пугача.

Але поміж вітами власник дерева приладнав ломаки, які разом із дебелими гілляками намастив клеєм.

Ось так, несподівано, орел приліпився крилами до стовбура. Що дужче він силкувався звільнитись, тим міцніше його пір'я приклеювалося до дерева.

Тоді пугач і каже орлу:

— Невдовзі прийде селянин, упіймає

тебе і посадить до клітки. А зараз поміркуй-но сам: ти, який жив безпечно ген попід хмарами, поплатився лиш через те, що вирішив поглузувати з мене.

ЯК ЗУБИ ПРОВЧИЛИ ЯЗИКА

Жив собі на світі хлопчик, єдиною вадою якого був надто довгий язик.

— Ох і язичисько! — зітхнули якось зуби. — Ані на хвильку не вгамується! Ціліснінькими днями плеще та плеще, мов заведений!

— Цитьте мені! — набундючився язик. — Ви лишень мої слуги й мусите пережовувати все, що я виберу. Між мною та вами немає нічого спільного, й тому забороняю тицяти носа до чужого проса!

Ось так хлопчик лепетав собі й далі, навіть коли це було зовсім недоречно, а язик, радий до нестями, щодня знайомився з новими словами.

Але одного дня, втнувши якусь шкоду, хлопчик дозволив собі склепати величезну брехню. Зуби не витримали й тієї ж миті дружно клацнули, боляче прикусивши язика.

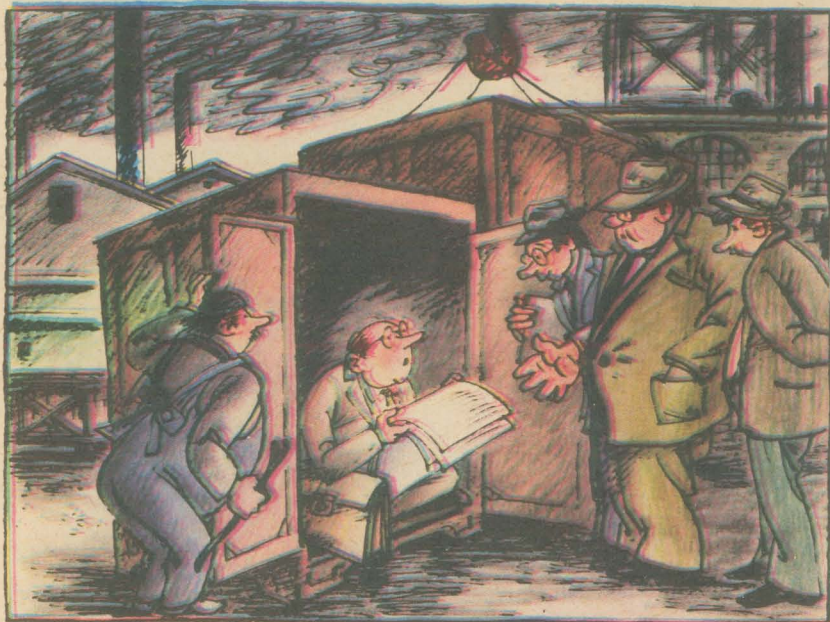
На язичі виступила кров. А хлопчик почервонів, ніби рак, не знаючи, де сховати очі від сорому.

Відтоді язик став обережний: перш ніж сказати яке слово, він гарненько все зважував.

«Не можна забувати, що дисципліна й порядок на виробництві залежать від багатьох причин, особливо від чітко налагодженого постачання, своєчасного виконання планів поставок по договорах».

(З передової «Правди» «Зміцнювати дисципліну й порядок» за 25 лютого 1984 р.).

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Мене прислали пояснити, що й нас теж підвів постачальник.

КУЛЬТУРА МОВИ

Був Омелько «беруном» — Бмів «шашашки» брати; Був Омелько «тягуном» — Все тягнув до хати. «Несуном» тепер він зветься... Дивина, та й годі!.. І ніхто й не заікнеться, Що Омелько — злодій.

Олег ГОЛОВКО.

м. Кременчук
Полтавської області.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. М. ЛИТВИНА

— Як звати діточок!
— Я тільки пам'ятаю, ніби їх було семеро.

нішньої політики рейганівської адміністрації.

Проте стверджувати, що Рейган і його команда справді прислухається до голосу народу, а тому змушена маневрувати, було б смішно і наївно. Голоси виборців їм до зарізу потрібні, це правда. Але, як уже не раз спостерігалось і в практиці попередників Рейгана, котрим також не хотілося розлучатися з президентським кріслом, провали з втіленням у життя власних «доктрин» вони намагалися компенсувати нагнітанням міжнародної напруженості або здійсненням якої-небудь акції, що могла б засвідчити країні доблесть її воєнків і залізну руку та твердий характер президента. Згадаймо Картера і його авантюру з визволенням заручників із американського посольства в Ірані, яка кінчилася катастрофою.

Судячи з усього, урок не пішов на користь. Ще тільки було дано неофіційний старт передвиборній кампанії Рейгана, як один із його політичних стратегів поспішив поділитися з кореспондентом журналу «Нью-Йорк таймс» мегезін» у чому, на його думку, запорука успіху виборів для Рейгана: «Нам необхідна велика перемога де-небудь із тим, щоб ми могли показати: ми можемо формувати зовнішню політику».

Минуло кілька тижнів, і це зловісне теоретизування конкретизувалося в розбійницький напад на Гренаду — маленьку острівну державу площею у кількасот квадратних кілометрів, населення якої набагато менше від населення середнього американського міста. Увесь світ побачив, якими методами насаджують демократію Америка, ця, за словами президента, «земля обітована, яку божественне провидіння розмістило між двома океанами, це пристанище для людей усього світу, які люблять віру і свободу».

У самих Сполучених Штатах піратська акція проти маленького народу супроводжувалася небувалою пропагандистською какофонією. Високопоставлені дер-

жавні мужі з найвищих трибун закликали до «національного обов'язку». Ейфорію «військового успіху» здобували фальсифікацією подій, найбезсовіснішим спотворенням «причин» і «наслідків» розбою.

Розрахунок був простий. По-перше, на дріжджах «ура-патріотизму» накопичити хоч який-небудь політичний капіталець. По-друге, втішена «перемогою» нація призабуде про катастрофічну кількість безробітних і астрономічні цифри державного бюджету дефіциту, і про зuboжіння американських міст.

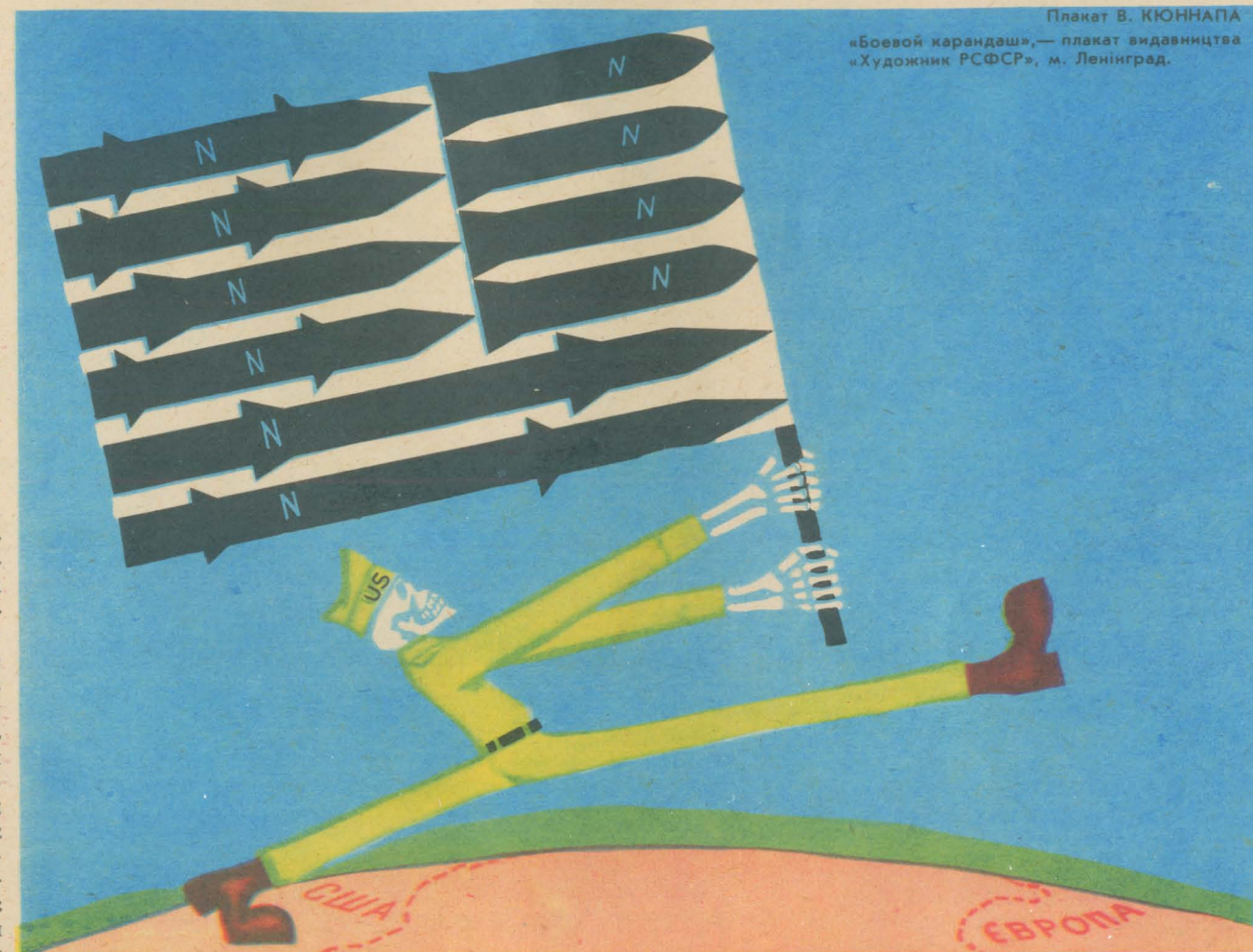
Треба сказати, що деякою мірою цей тактично-розбійницький хід спрацював. Частина американців, вихованих у дусі «божественної місії» Америки, прийнялася гордістю за своїх «рейнджерів», які принесли горе на землю Гренади. Але цієї пропагандистської анестезії вистачило ненадовго. З кожним днем усе більше громадян США починає розуміти, що піратські замашки нинішнього президента можуть у будь-який момент підтохнути світ до ядерної катастрофи. Показова в цьому відношенні стаття Рональда Стіла в «Нью-Йорк таймс». Вона починається словами: «Рейган образив американський народ, вважаючи, що має справу з дурнями», а закінчується сумною констатацією: «Наш уряд так і не став зрілим і тепер уже, очевидно, не стане».

Проте навряд чи можна сподіватися, виходячи з особистих якостей президента і його уяви про світ, щоб Рональд Рейган, прочитавши згадані рядки в «Нью-Йорк таймс», ударився в самокритику: не злазачи із заїждженої шкапи антикомунізму, глава Білого дому береться «наводити порядок» у Центральній Америці, де не всі виявляють палке бажання танцювати під американську дудку; підсобляє ізраїльським сіоністам поставити арабські народи на коліна; виявляє батьківську турботу про «бідолашну» расистську Південно-Африканську Республіку; запрягає у воєнний тарантас Південну Корею та Японію. (Добре, що хоч деякі уряди Західної Європи, дозволивши розміщення «Першінгів» і крилатих ракет і цим самим устроївши голови своїх народів у американську петлю, дали можливість заокеанському благодійникові трохи перевести дух).

І все це видається за істинну турботу його президентської персони про долю «вільного світу». Так що голосуй, Америко, за Рейгана! Бо інакше, мовляв, може, не доведи господи, прийти йому на зміну гнилий ліберал з рожевою репутацією та й дозволити «руці Москви» і «руці Гавани» скопити себе за барки.

Словом, мутить, як під греблю б'є. Хоче в каламутній воді риби наловити. В даному разі йдеться про те, щоб запопасти жадану кількість голосів виборців.

В. БОНДАРЕНКО.

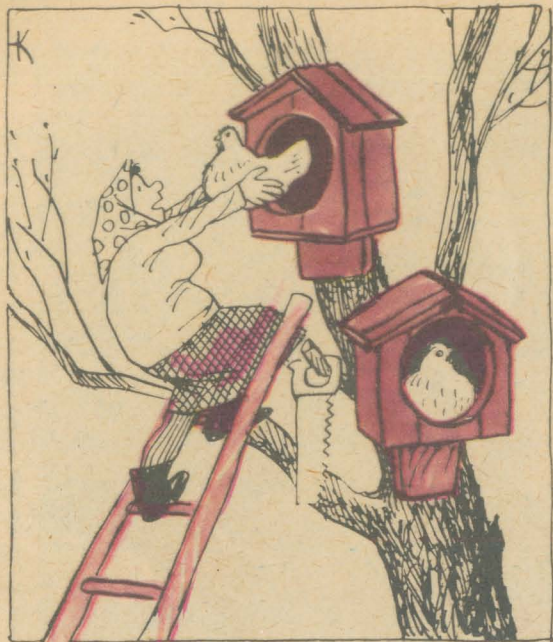
Плакати В. КЮННАПА «Боевой карандаш», — плакат видавництва «Художник РСФСР», м. Ленінград.

Смерть несе він людству; й, рушивши в дорогу, В марші войовничім хвацько тягне ногу... Та якщо не зверне з тої він дороги, То, як пити дати, ще й простягне ноги.

Плакати В. МИТРОФАНОВА «Боевой карандаш», — плакат видавництва «Художник РСФСР», м. Ленінград.

Знов атмосфера над світом тривожна. А для банкірів — то радісні дні: Нині бо знов монополіям можна Руки погріть на холодній війні.

— Усе одно від шпаків мені
ніякої користі.

ХОЛОДИЛЬНИКИ НА РИПАХ

Боротися за якість продукції, звичайно, треба. І суворо попереджувати тих, хто захламлює склади торговельних організацій низькопробною халтурою, — річ благородна. Проте при цьому слід стежити і за тим, якої якості оті самі попередження, з котрими ми звертаємося до халтурників. Іншими словами, треба читати те, що підписуєш.

Бо ось, приміром, яку грізну супліку надіслав керуючий Мелітопольським відділенням Держбанку СРСР В. Голубев на Хмельницьку взуттєву фабрику:

«Сообщаем, что выпускаемые **Вашим фабрикой** (підкреслення автора — В. Ш.) ботинки мужские текстильные по цене 10—13 руб., пользуются ограниченным спросом. По этой причине Мелітопольское Горуправление торговли имеет сверхнормативные запасы товаров (далі йдуть цифри — В. Ш.).

Ставим Вас в известность, что Управление торговли предупреждено о применении мер кредитного воздействия за накопление излишних запасов, не пользующихся спросом у насе-

ления, в соответствии п. 57 Инструкции № 7 Правления Госбанка.

Примите меры по изменению плана поставок холодильников, так как по истечению 60 дней кредит на оплату расчетных документов, предъявляемых за отгруженные холодильники, выдаваться Госбанком не будет».

Прочитали оце послання на Хмельницькій взуттєвій фабриці — і, замість того, щоб злякатися «мер кредитного воздействия» і по-серйозному взятися за поліпшення якості черевиків текстильних, залилися нестримним реготом. Бо ніколи ніяких холодильників взуттєвики, певна річ, не випускали і випускати не збираються. Чи, може, товариш Голубев цією фразою тонко натякнув на те, що у хмельницьких черевиках ноги себе почувають, наче у холодильній камері?..

Не можемо напевне сказати, про що саме думав керуючий банком, підмахуючи цей мудрований документ, але вийшов явно, як той казав, «не тот компот»...

Вас. ШУКАЙЛО.

ДРУЖЕ!
Пені

Дивна ситуація склалася у нас, в рентгенівському кабінеті дитячої поліклініки міста Тернополя. Маємо на озброєнні сучасне складне медичне устаткування, з допомогою якого можемо за лічені секунди установити, чи не загрожує, бува, якась болячка маленькому пацієнтові (а дітей, до речі, у Тернополі — не один десяток тисяч). Зате кожен рентгенознімок доводиться виготовляти чи не кільканадцять годин. Річ у тім, що кабінет не має сушильної шафи. Знімки (їх ми робимо до семи тисяч на рік) розкладаємо на підвіконнях, столах, словом, скрізь, де тільки можна, і чекаємо, поки вони самі висохнуть.

Протягом останніх років ми не раз і не два зверталися до завідувачого Тернопільською «Медтехнікою» Б. І. Гром'яка, але щоразу чули одну і ту ж відповідь: «Сушильних шаф немає». Невже це нормально — затратити стільки коштів, щоб медичне обслуговування було на високому рівні, і через таку просту річ, як шафа, не мати навіть елементарних умов для роботи?

Я. ДУТКА,
лікар-рентгенолог.

Як ти гадаєш, скільки грошей потрібно, щоб створити заповідник бур'янів? Ані копійки, кажеш, не потрібно? Я теж раніше вважав, що вирощування бур'янів не вимагає ніяких капіталовкладень, — досить лиш махнути рукою на якусь ділянку землі. Та, виявляється, агротехніка буває набагато складнішою і дорожчою.

Спочатку треба випустити воду із ставка, вирубати багатолітні дерева, що росли навколо нього, по-халтурному збудувати нову греблю, напустити води, і лиш тоді, коли вона витече попід греблю, махнути рукою. Саме за такою технологією упродовж багатьох років створювали заповідник бур'янів у селі Раковичах Радомишльського району Житомирської області. Грошей, як ти сам

розумієш, сплигло за тією водою не один десяток тисяч карбованців, зате й результат перевершив усі сподівання. Тепер на місці ставка — справжнісінькі джунглі.

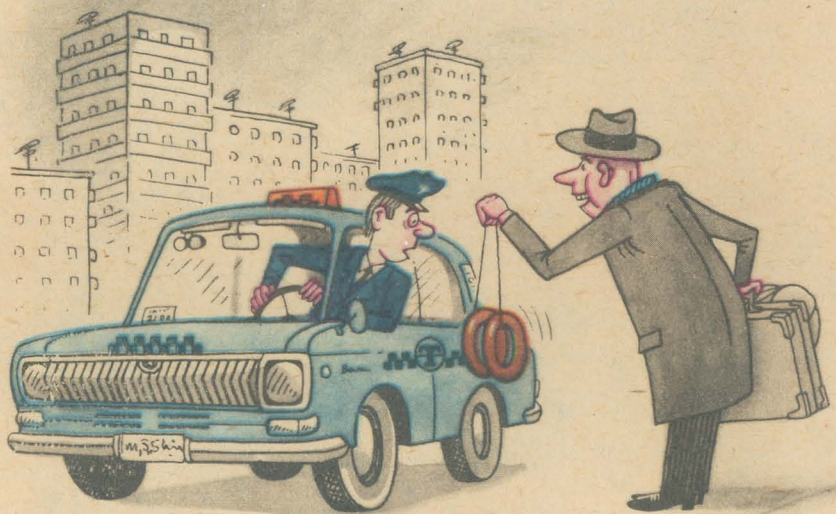
М. БУДАНОВ.

Здав я у свій колгосп теля і корову й одержав за це право придбати чотирнадцять тисяч штук цегли. Цеглу мені завезли. Та поки я прикидав, що і де з неї мурувати, покropив цеглу дощик — і вона розсипалася.

«Випечена» (іншого слова я не знаходжу) ця продукція на підсобному заводі колгоспу «Комунар» Міжгірського району. Оскільки керівництво названого господарства не попередило мене, що їхню цеглу треба зберігати в сухому місці, у герметичній упаковці і нічого з неї не будувати, а мені така не потрібна, то я попросив, щоб її або замінили на нормальну, або повернули гроші. Але мені відмовили: мовляв, бачили очі, що купували. Вважаю, що це — не аргумент.

М. МАРКОВИЧ.

с. Залуж
Мукачівського району
Закарпатської області.

— Це вам на чай.

Страшне перо не в гусака...

«Продається породистий мисливський пес (вона) для ловлі качок, гусей і прочих птахів, з щенятами. Щоб подивитись, звертайтеся зранку та вечером, коли пси дома».

(3 об'яви).

Надіслав В. БОЙЧУК.

«Хай чоловіки копають траншею, а потім жінками забетонуємо».

(3 розпорядження).

«Керівництво бажає допомогти бригаді усунути ті недоліки, котрі можуть принести позитивний ефект без особливих витрат».

(3 виступу).

Надіслав В. СКРЯБІН.

«Обидві сестри вже давно закінчили

школу. Тепер старша — інженер, а молодша працює».

(3 листа).

«Ще не оформлені душеві і місця для роздягання жінок».

(3 акта).

«Продається хата, кухня і погріб. Поруч колгоспний лан...»

(3 об'яви).

«Видана Уманським телеателем гр. Виноградовій Т. Н. в тім, що вона відключена від антени спільного користування...»

(3 довідки).

«Райфінвідділу терміново потрібна секретар-машиністка, яка уміє працювати російським і українським язиком».

(3 оголошення).

Надіслав Ст. ГРИЦЕНКО.

КАПКАН

Мал. І. АВЕР'ЯНОВА

— Нашому винзаводу з вашим харчком-бінатом частіше треба було б обмінюватись досвідом.

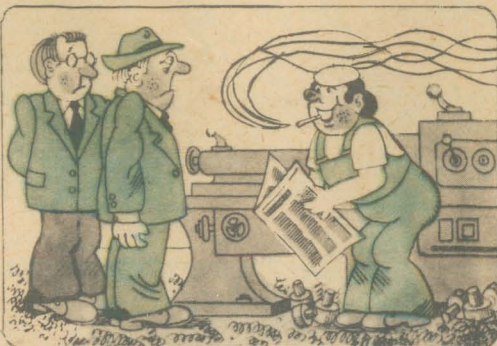
Мал. Р. ДРУКМАН

— Що це з вагами!.. Правильно показують.

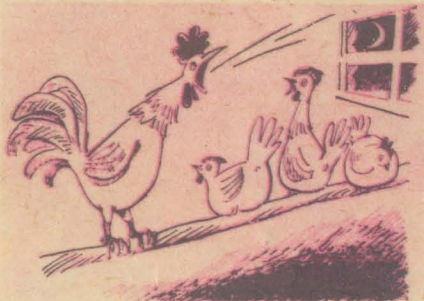
Сьогодні у мене гостює чуваський гумористичний журнал «КАПКАН». (м. Чебоксари).

Мал. О. БЕРШАДСЬКОГО

— Чому не працюєте!
— Ось фейлетон про ледарів вирішив почитати.

Мал. А. БИКОВА

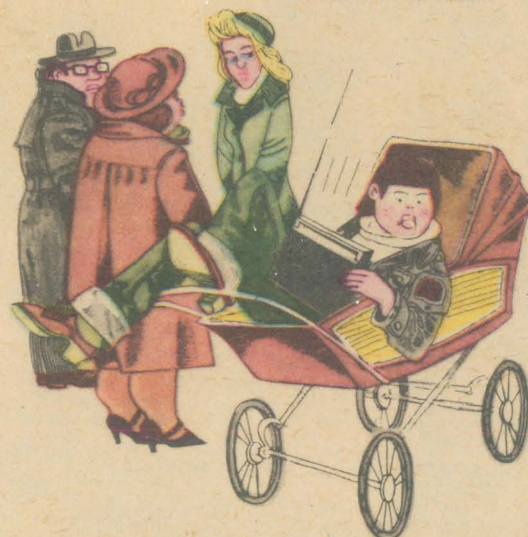
— Чого ти розкукурикався!
Адже тільки з першого квітня на годину раніше встаємо.

Мал. М. ЯКОВЛЕВА

— Та помовчіть ви, нарешті!
Шахові етюди заважаєте вирішувати.

Мал. Г. ЯКОВЛЕВА

— Каже, не злізу, поки не купите машину.

◆ Стільці виробництва Лубенського меблевого комбінату при першій же спробі сісти на них розсипалися на уламки. Про це розповідалося у розділі «Виставка ширнетреба» у замітці «Наш атракціон» (№ 21 журналу за 1983 рік).

Голова Полтавського обласного комітету народного контролю В. І. Борисов повідомив редакції, що критику Перця визнано правильною. За випуск бракованої продукції на заступника директора комбінату Петрашенка В. М., головного економіста Сеня В. І., головного бухгалтера Ситалову А. К. та начальника відділу праці і зарплати Савченка А. Л. накладено стягнення. Крім того, за завдані збитки на Сеня В. І., Ситалову А. К. та Савченка А. Л. проведено грошові нарахування. Нині конструкцію стільців та їх кріплення змінено і нарікань на якість немає.

◆ У № 23 журналу за минулий рік у розділі «Перчанський телевізор» йшлося про те, що бюро ритуальних послуг у місті Олександрії тулиться в аварійному приміщенні.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Після виступу Перця заступник голови виконкому Кіровоградської облради 6. М. Чабаненко повідомила, що Олександрійська міська рада виділила для бюро ритуальних послуг нове приміщення, куди бюро вже перебралося.

◆ У селі Новоселиця (Житомирщина) на вулиці Краснянка щось коїлось з електричним світлом: то горить і блимає, то ледь жевріє, а то й зовсім немає. Жителі вулиці написали про це Перцеві. Голова Попільнянського райвиконкому А. І. Бердичевський повідомив редакції, що на згаданій вулиці встановлено новий трансформатор, і електропостачання тепер безперебійне.

◆ Про те, що учнів, які живуть у присілку Залом (Закарпаття), а вчаться у Кошелівській середній школі, не підвозять до школи, і вони

змушені кожного разу або «голосувати» на дорозі, або добиратися пішки за 10 кілометрів, повідомлялося в листі до редакції.

Після втручання в цю справу Перця завідувач Хустським райвідділом народної освіти Т. І. Орбан повідомив, що правління місцевого колгоспу імені Мічуріна виділило спеціальний автобус, яким щоденно у супроводі вчителя підвозять учнів до школи.

◆ У будинку № 2, що по вулиці Франка (місто Коростишів), холодна вода буває з перебоями, а гарячої зовсім немає. Зимом погано працює й опалення. Лист про це надійшов до Перця.

Заступник голови виконкому Житомирської облради А. А. Гаркавенко повідомив редакції, що нині в дію введено додаткову свердловину і це дозволило забезпечити безперебійну подачу холодної та гарячої води. А після ремонту котельні та тепломережі опалення будинку також налагоджено.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 7 (1169)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.03.84. Підписано до друку 21.03.84. БФ 06532. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.321.100. Зам. 01233.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировано reduktor
для rutracker.org

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

«...Пси заливалися всіма можливими голосами; один, задравши голову, виводив так протяжливо і так старанно, ніби одержував за це бозна-яке жалування; інший утинав наспіх, мов паламар; проміж них дзвенів, мов поштовий дзвінок, невгамовний дискант, мабуть, молодого щеняти, і все це, нарешті, вершив бас, може, старик або просто наділений дужою собачою натурою...»

(М. Гоголь, «Мертві душі»).

Отсканирован reduktorer
для rutracker.org